

KATOLIŠKI MISIJONI

XLII - 5 • LAS MISIONES CATOLICAS • MAJ 1968

300 DOSMRTNIH NAROČNIN KATOLIŠKIH MISIJONOV ob dvajsetletnici izhajanja v zamejstvu, v pomoč gradnji Misijonskega kolegija Baragovega misijonišča

Kakor smo upali, tako se je zgodilo. Veliko dobro delo so naredili, izpričali so svojo misijonsko zavzetost in požrtvovalnost, dali so dober zgled vsem drugim. Kdo? Torontski naročniki Katoliških misijonov! Kljub temu, da so sredi še drugih dajatev in nabirk: za kritje dolga lastnih slovenskih fara, ki so zadnja leta ustvarile tako lepa slovenska duhovna središča in jih stalno še izpopolnjujejo, za škofijsko semenišče, za Slovenicum, za slovensko kapelo v Washingtonu itd., so vendar priskočili na pomoč tudi gradnji Misijonskega kolegija Baragovega misijonišča. Misijonski krožek pri Mariji Pomagaj v Torontu je že prej poslal pet dosmrtnih naročnin, zdaj pa še novih devet, skupaj 14. V župniji Brezmadežne pa so se vrgli na delo zlasti trije misijonski sodelavci: gospodični Anica Dolenc in Pavla Škerl pa gospod Ludvik Stajan in so vsi skupaj pridobili 25 dosmrtnih naročnin, poleg tega pa še pet novih naročnikov in pa darov za Misijonski kolegij kar 1.163.75 dolarjev (ki so objavljeni na drugem mestu te številke). Imena teh novih „dosmrtnikov“ v Kanadi so (poleg že v prejšnji številki objavljenih petih) tale:

Mia Ferkulj, Ivanka Levstek, Viktor Novak, Karolina Petrič, Blaž Potočnik, John Slana, Janko Smolej, John Trpin, Frances Zierfeld, Alojzij Dolenc, Jože Šparovec, Franc Levec, Franc Kus, Štefan Novak, Ivan Kavčič, Ivan Preželj, Franc Demšar, Franc Marolt, Jože Cvet, dr. Peter Urbanc, Pleško Izidor, Kastelic Ignac, Glivar Marija, Jereb Jože, Jereb Jožica, Komelj Mara, Kus Rudi, Medved Jože, Murgelj John, Ostrnič Frank, Ponikvar Mimi, Vale Justi, Zarnik Julka in Žbogar Jožica.

Srčna hvala Misijonskemu odseku pri Mariji Pomagaj v Torontu in misijonskim sodelavcem pri Brezmadežni za tako odlično in s tolikim uspehom kronano akcijo! Bog povrni njim in vsem dosmrtnim in novim naročnikom in prav tako vsem darovalcem! Že mi znamo visoko ceniti vašo požrtvovalno ljubezen do našega lista in novega Misijonskega kolegija v Baragovem misijonišču, kako jo ima in jo bo imel pred očmi šele Véliki Misijonar Kristus Gospod! Posebno smo vam hvaležni za dober zgled in pobudo drugim, saj ste dokazali, da se da marsikaj doseči za kak cilj, le če se resnično hoče; da je ljubezen iznajdljiva in vse premore, kadar se stvar res ljubi! Marsikako slovensko misijonsko poverjeništvu in marsikak posamezni naročnik bo ob vašem zgledu dejal sam pri sebi: „Če so zmogli ti in te, zakaj ne bi zmogli tudi mi, tudi jaz...!“

Poleg bogatih sadov te velikopotezne akcije v Torontu pa lahko danes objavimo še lepo število drugih novih dosmrtnih naročnikov, ki so prav tako ali morda še bolj vredni občudovanja in zahvale, kajti odločili so se sami od sebe, brez kakga prigovarjanja propagandistov. To so:

V Združenih državah Franc in Jelka Kuhelj, Cleveland, in Josephine Mokorel, Chicago; v Trstu dve naročnini pri poverjeništvu Marijine družbe na Via Risorta; v Argentini Franc Sušnik, družina Černak in Jože Cesar iz Slovenske vasi v Lanusu in Leopolda Kavčič iz Villa Lynch.

Zanimivo in vzpodbudno je, kar piše ob prijavi dosmrtno naročnine ta gospa Kavčič: „Dam vam vedeti, da preneham biti naročnica misijonskega lista, ker malo vidim in ne smem čitati in sem bolna. Želim pa naročiti list za hčer, in sicer kar dosmrtno naročnino, da bo imela trajen spomin name.“ Res, prelepa ideja: zapustiti otrokom lepo slovensko in duhovno branje, ki bo ne samo spominjalo na mamo, ampak bo otrokom tudi materin jezik še naprej ohranjalo. Kako lepa gesta materine slovenske ljubezni!

(Sledi na tretji strani ovitka!)

Mladina je upanje vsega sveta, posebno misijonskega. Zato misijonarji vlagajo toliko truda v dobro vzgojo mladega rodu.

- Ko papež govori Afriki, je razumljivo, da se s posebno skrbjo pa tudi nujnimi prošnjami obrača na škofe, duhovnike in redovnike, ki prenašajo "težo dneva".
- Kakšno je veselje misijonarja kljub stiskam in trpljenju, je pokazal že naš Baraga, prvak in vzor slovenskih misijonarjev. Takšen naj bi po mnenju Cerkve bil lik današnjega misijonarja.
- Mi največkrat želimo brati senzacije v misijonskem listu. Pa je koristno in tudi zanimivo zvedeti, kakšen je misijonarjev navadni dan. In tega je opisal Vladimir Kos.
- Južna Amerika ima še misijonske "otoke". V enem od njih je bil pred kratkim mladi bogoslovec-lazarist.
- Na Madagaskarju so trije slovenski misijonarji. Kolikor nam je znano, so na poti še štirje in nekateri se pripravljajo. Slovenski lazaristi in usmiljenke so se zazrli v ta košček zemlje.
- Misijonarji pišejo o svojih dogodivščinah, delu in skrbeh in potrebah. Njihova pisma so srce misijonskega lista.
- To pot so obširna poročila o darovih in obdarovanih. Z njimi je izrečena zahvala vsem misijonskim prijateljem in dobrotnikom.

Disma Afriki

Poslanica
njegove svetosti papeža
P A V L A V I.
(Nadaljevanje)

V

Škofom, duhovnikom in redovnikom

23. Predvsem se obračamo k vam, častiti bratje, in na vaše neposredne sodelavce duhovnike, redovnike in redovnice, laične pomočnike obeh spolov. Vam je bila zaupana „služba občestva, da v božjem imenu vodite črede, ki ste ji pastirji, kot učeniki nauka, svečeniki svetega bogoslužja, zastopniki cerkvenega vodstva“.¹⁹ Na vas je torej, da napravite srečanje krščanstva s staro afriško tradicijo živo in učinkovito.

Napredek Cerkve v Afriki je resnično tolažilen. Skoro povsod je vzpostavljena krajevna hierarhija. Cerkev nikakor ni čakala na nacionalistična gibanja, da postavi Afričane na odgovorna mesta v duhovniški in škofovski službi, sledeč modrim navodilom rimskih papežev, zlasti Naših neposrednih prednikov.

Z veliko hvaležnostjo moramo priznati, da so prvi misijonarji, troseč semena božjega kraljestva, dobro delali. In priznati je, da so bila afriška tla ugodna, da je pognalo in dalo plodove.

24. Včasih se misijonarjem preteklosti pripisuje neko nerazumevanje pozitivne vrednosti davnih običajev in izročil. Glede tega je treba pošteno priznati, da misijonarji niso mogli biti popolnoma zavarovani pred miselnostjo svoje dobe, čeprav so jih v njihovem junaškem in velikodušnem prizadevanju vodila in navdihovala najvišja načela. Če jim v preteklosti ni bilo zmeraj mogoče do dna razumeti pomen običajev in nepisane zgodovine ljudstev, ki so jih evangelizirali, se je pa ravno mnogim od njih zahvaliti za prvi šolski pouk, prvo zdravstveno pomoč, prvi prijateljski stik z ostalim človeštvom, prvo obrambo osebnih pravic in začetek ter poglobitev vednosti, ki se danes imajo za del vesoljne kulture. Mnogi so se tudi odlikovali po izvirnih in važnih prispevkih antropološkimi znanostim. Pred-

vsem pa je treba priznati, da je bilo delovanje misijonarjev vedno nesebično in poživljeno z evangeljsko ljubeznijo, z velikodušno požrtvovalnostjo so pomagali Afričanom reševati zapletene človečanske in družbene probleme njihovih dežel.

Edini pravi nagib za navzočnost misijonarjev v Afriki je bila, kot smo že rekli, želja, da store Afričane deležne oznanila in odrešenja, ki ga je Cerkev zaupal božji Ustanovitelj. Iz ljubezni do Njega so zapustili domovino in družino in premnogi so darovali življenje za blagor Afrike.

Častiti bratje, vi ste pogumni, zavestni in hvaležni nadaljevalci njihovih naporov in teženj.

25. A če je bilo veliko storjenega, ostaja veliko storiti. Ne gre samo za to, da se nadaljujejo in vrše že začeta dela — katerih razvoj in širjenje pomenita resnično presenetljiv napredek — marveč za dejstvo, da so še vedno ljudstva, ki čakajo in terjajo, da spoznajo evangelij. Prav pereče zveni Gospodova beseda: „Žetev je velika, a delavcev je malo. Prosite torej gospodarja žetve, naj pošlje delavce na žetev.“²⁰

Prav posebno opomnimo vas, častiti bratje, ki stojite na čelu afriških cerkva. Medtem ko dajete pastirsko pomoč krščanski skupnosti, ne opustite nič, da spoznajo Kristusa množice, ki ga še ne poznajo.

In ko si prizadevate, da bi vedno številnejši duhovniški in redovniški poklici izšli iz vaših občin, poskrbite, da bo njihova vzgoja, postavljena na globoko duhovno življenje, resnično apostolska. Vaš poseben trud naj tudi velja oblikovanju laikov za apostolat po preudarnih smernicah 2. vaticanskega koncila.²²

26. Tudi na svoje in vaše brate v škofovstvu v starejših in cvetočih cerkvah drugih kontinentov hočemo raztegniti svoj poziv, naj vam še nadalje širokosrčno pomagajo. Povabilo, ki ga je ta apostolski sedež poslal v svet, zlasti po okrožnici "Fidei donum",²³ da bi se duhovniki, redovniki in laiki ponudili za delo in sodelovanje v mladih afriških cerkvah, ponavljamo s še bolj gorečim in prosečim srcem. Ne sme se namreč misliti, da so opravljena dela in olajšave, ki jih je prinesla tehnika, odstranile težave v misijonih. Misijonarji so še naprej potrebni podpore in razumevanja, saj so podvrženi velikim žrtvam. Afriške cerkve potrebujejo stalno in velikodušno pomoč vseh kristjanov.

27. Sedanji položaj v Afriki terja odprtega duha sodelovanja. Potrebno je, da se posamezni naporji uskladijo. Zaradi tega je organizacija misijonskih redov, že tako zaslužnih za evangelizacijo Afrike, še nadalje najbolj učinkovita oblika, dasi so potrebni prenovitve in spremembe metod, da se prilijčijo novim hierarhičnim in kulturnim razmeram starih misijonskih ozemelj. Tako se morajo pobude za sodelovanje, prihajajoče od posameznih cerkva na škofijski ali župnijski višini, in prav tako oskrbovanje

posameznega misijona postaviti v službo krajevnega škofa in se, če je tako potrebno, opreti na misijonske redove; na ta način bo zagotovljena koordinacija in nepretrgano apostolsko delo.

V tolažbo nam je vedeti, da so neafriški duhovniki v službi afriških škofov in vrše svoje pastirsko delo vzajemno z domačimi duhovniki. Onim priporočamo, da se velikodušno posvečajo svojemu apostolskemu poslanstvu, se prilagode novim političnim in socialnim razmeram in da naj imajo deželo svojega apostolata za drugo domovino. Te pa opominjamo na besede cerkvenega zbora, ki jih vabi, naj smatrajo sebe in vse ostale brate v duhovništvu za „**eno samo duhovniško telo**“ in delujejo skupaj — v medsebojnem razumevanju in plemenitosti —, da združijo božje ljudstvo v eno.

Za pohvale vredno in primerno imamo sodelovanje več redov na istem ozemlju.

Še celo poklicno delo laičnih pomočnikov je božji previdnosti všečna oblika sodelovanja; vso uspešnost dobi, če se koordinira pod škofovim vodstvom.

28. Razen tega želimo, častiti bratje, in zlasti vi, vodniki katoliških skupnosti vzhodnega obreda, da si prizadevate s praktičnimi pobudami pospeševati koristno razumevanje in sodelovanje z drugimi krščanskimi skupnostmi, kolikor dopuščajo okoliščine in možnosti, „da se, kolikor je to mogoče, odstrani pohujšanje razcepljenosti“.²⁵ Glede tega Nas vesele poročila, da so po nekaterih krajih v skladu s koncilskimi smernicami priredili zborovanja, molitve, študije in akcije in da so se zedinili v konkretnih oblikah sodelovanja pri prevajanju in širjenju božje besede v krajevnih jezikih.

Podobno priporočilo želimo izreči glede odnosov do pripadnikov drugih verstev in do vsakega človeka dobre volje, posebno za pospeševanje civilne in socialne blaginje prebivavstva in to v medsebojnem spoštovanju izročil.

(Sledi.)

Misijonski mesečni namen za maj:

da bi evangeljski nauk zmagal nad socialnimi in političnimi razlikami med ljudmi različnih ras.

Cerkev z bridkostjo sledi sovražnim napetostim med rasami, narodi in ideologijami. Nasprotno je danes prav ona ne le oznanjevalka, ampak tudi delavka za mir in edinost človeštva. „Pospeševanje edinosti je namreč v soglasju z najbolj notranjim poslanstvom Cerkve. Saj je Cerkev v Kristusu nekaj zakrament in znamenje in orodje za notranjo zvezo z Bogom in za edinost vsega človeškega rodu.“ (Konstitucija o Cerkvi)

BARAGOVA STOLETNICA

DESET POGLEDOV NA BARAGO – MISIJONARJA

Alozij Geržinič

IV

Boga bo prosil za krepost in moč, da odkrije, kako se v véliki izkušnji nasprotovanj in najhujše bede nahaja obilje veselja (II Kor 8, 2).

(Misijonski odlok.)

Nasprotovanje in najhujša beda sta bila stalna spremljevalca Baragi, odkar je stopil na pot Gospodovega služabnika. Spremljala sta ga že kot kaplana, s pomnoženo vnemo pa sta mu posipala pot s trnjem kot misijonarju in škofu.

Dasi je Baraga vse storil, da bi s protestantskimi pastorgi živel v miru, in je svojim vernikom prepovedal izzivanje, so njegovi uspehi mnoge protestante vznemirili. Iz njihovih pisem iz La Pointa v glavni urad v Bostonu naj navedemo nekaj stavkov, ki slikajo njihovo razpoloženje: „Tukaj je zdaj nastavljen neki rimsko-katoliški duhovnik. Da ustavimo njegov vpliv, bo treba kar zares poprijeti.“ „Duhovnik, ki je bil minulo zimo odsoten, se je zdaj vrnil, seveda z namenom, da nadaljuje svoje delo s še večjo vnemo. Pa Gospod je vladar! To satanovo slepilo ne more ugonobiti več duš, kakor On pripusti.“ Iz L'Ansa so Barago tožili, da povsod zaneti spor med krščanskimi skupinami. Pridobili so vladnega pooblaščenca in preko njega vrhovni urad za indijanske zadeve. Baragov odločni nastop je potrgal njihove spletke in mogoče preprečil, da bi se misijonsko delo med Indijanci moralo sploh končati. Ko ga niso mogli izgnati, so mu hoteli uničiti šole. Tedaj je priznal svojemu škofu: „Strašno preganjanje se je vzdignilo zoper mene.“

Oblasti so protestantskim propagandistom nudile vso pomoč, katoličanom pa stavljale ovire. Hudi nasprotniki misijonarjev so bili tudi razni prekupčevavci, zlasti pa žganjetrčci, zakaj krščeni Indijanci so se odločno odpovedali popivanju, ki jih je prej moralno in fizično zastrupljalo. Prekupčevavci so zato ščuvali poganske Indijance proti Baragi. Vemo, da so pogani ovirali gradnjo cerkva; da sa napadli Baragovo kočó in mu grozili s smrtjo; da mu je propal Indijanec v La Pointu pljunil v obraz. Koliko je moral naš misijonar prestati pred njimi, začutimo iz edinih ostrih besed,

ki jih je zapisal o njih, (v pismu na Dunaj 4. avgusta 1863): "Ubopi indijanski misijonarji! Treba je mnogo potrpežljivosti in junaške požrtvovalnosti, da kakšen hoče ostati med temi siromašnimi, preprostimi in umazanimi Indijanci. . ."

Posebno boleče so morala biti za Barago nerazumevanje in neko-rektna dejanja ameriških škofov. Zadrževali so mu denar, ki so ga iz Evrope pošiljali za njegov misijon, in nasploh se zdi, da razen prvega ni-so imeli pravega razumevanja za delo med Indijanci. Kot škofu mu je vsaj eden odvrčal duhovnike, ki so se odločili za to najubožnejšo škofijo. Marsikatero bridkost je doživel tudi od nekaterih sobratov, posebej še od zgodaj posvečenih duhovnikov.

Zvest zoprnik misijonarju in škofu ob Gorenjem jezeru je bilo podnebj. Iz prvih let življenja tam je priznanje: „Zares neprijazna dežela je to. Danes — 22. septembra 1835 — so naletavale prve snežinke in že nekaj tednov kurijo tukaj sobe. Samo dva mesca v letu se ne kuri.“ To je že prehod v bedo, v kateri je živel. Znana je podoba, ki jo je očrtal Leopoldinini ustanovi na Dunaju 22. avgusta 1831 o svoji koči, ko mora ob dežju papirje in knjige pokriti s plaščem, odpreti nad posteljo dežnik in se sam stisniti v tisti kot, kjer najmanj kaplja. Pretresljivo podobo z zadnjega dela njegove poti pa je dobiti v opisu Flanniganove nove maše. (V knjigi dr. Režka, History of the diocese of Sault Ste. Marie and Marquette, 907). Kakšno ubožstvo, obenem pa: kakšna sila v teh ljudeh!

Baraga si je izprosil krepost in moč, da je v takem ovir in siromaštva polnem življenju odkril obilje veselja. Na prej omenjeni podobi se ne stiska v kot, kjer najmanj kaplja, z mrkim ali obupanim obrazom. Sam pristavlja: „Ob vsem tem sem pa v svoji izbici mnogo bolj srečen kakor so mnogi v svojih pozlačenih palačah.“ Nekaj mescev po tem pismu ga je obiskal misijonar Mazzuchelli. V njegovi beležnici beremo, da je našel Barago srečnega kot v rajju. A že je iz Krivega drevesa hrepenel po delu v severnejših pokrajinah, med divjaki, ki misijonarja dotlej še videli niso. Leopoldinino ustanovo prosi, naj mu pridobi sodelavcev, in pove, kako je: „Res da morajo misijonarji v tej puščobni deželi mnogo pretrpeti, a še veliko večja je tolažba in duhovna radost, ki jo uživajo.“ Iz L'Ansa je poročal na Dunaj — potem ko opiše svoja naporna misijonska pota in eno izmed smrtnih nevarnosti, iz katere ga je Bog rešil: „Tukaj živim zadovoljen in Bogu hvaležen, ljubeč in ljubljen kot oče med svojimi otroki.“

Bolj kot druge težave so ga bolela razočaranja. Leta 1861 je zapisal v dnevnik: „Eden najbolj žalostnih dni mojega življenja. Naj me Bog varuje takih dni! Mračen dan, strahovit metež in vihar.“ Večkrat je bil kot škof na tem, da se težkemu bremenu odpove. Pa so ga vzdignila doživetja, kot je bilo tisto, ko je osamljenim Indijancem pripeljal cerkvene potrebščine, ki jih je deloma sam napravil, potem pa jim blago-

slovil cerkvico. Dnevnik pove, da je takrat svojo osmo obletnico škofovskega posvečenja med preprostimi divjaki tako lepo preživel kot še nobene poprej. Ostro zimo 1861-1862 je Baraga skoro vso izpolnil z obiski med še poganskimi Indijanci. Duhovnik Burion pripoveduje, kako se je vrnil: „Škof je na pol zmrzel sedel na majhnih saneh, kakšna dva palca višje od tal; vlekel jih je mršav indijanski pes. Slučajno sem pogledal skozi okno, in ko sem videl svojega škofa v takem stanju, nisem mogel zadržati joka.“ On pa „je bil ves srečen, da je odzvel satanu toliko zmagoslavje.“

Par let kasneje je ta težko preizkušeni mož, obsojen na dolgo negibnost, ponavljal: „Kar hočeš, kakor hočeš, dokler hočeš!“ („Molitev za moč in oporo v bridkosti“, ki so jo našli med njegovimi zasebnimi pismi.) Ta vzklik in zahvala za težki križ s konca poti se čudovito sklada z vzklikom in zahvalo ob začetku njegove hoje za Kristusom: „Tisočera hvala Bogu; neskončna hvala, pravim, bodi neskončno usmiljenemu Bogu, ker me je poklical v misijonski stan.“ (Pismo Amaliji 10. avgusta 1831).

Poveličaj ga, da bo prištet med blažene tvoje Cerkve, da bomo imeli v njem pri Tebi mogočnega priprošnjika in vzvišenega vzornika!

*Baraga v svoji
zreli dobi.
Delo slovenskega kiparja
Franceta Goršeta*

MISIJONARJEV DAN

o. Vladimir Kos S. J., Tokyo

Skoraj sram me je, da pišem tudi o tem na neslaven način. Z besedo „misijonarjev dan“ bi najlepše označil dan v življenju posameznih japonskih mučencev-misijonarjev, ko so jih ubili zaradi vere v Jezusa Boga-Človeka, ki jim je, sodnikom, bila na poti. Spominjam se dvanajstletnega Ludvika Ibaragi, ki je moral pred 370 leti prebiti trdo zimsko noč z ostalimi petindvajsetimi mučenci v čolnih v kraju Sonogi, 35 km od Nagasaki, pa ni nikdar izgubil vedrosti. Njegov dvanajstletni obrazek je dajal tihega poguma tudi 64-letnemu jezuitskemu bratu Kisai in 53-letnemu frančiškanku De Parilla v tej skupini na križ obsojenih. Drugo jutro, 5. februarja, so mučence privlekli v Urakami na robu mesta Nagasaki, kjer so imeli frančiškani svojo bolnišnico. Mučenec Pavel Miki je opravil sv. spoved. Dvema jezuitoma je bilo dovoljeno, da govorita z obsojenci. Poveljnik smrtne posadke, z imenom Hanzaburo, pa v zadnjem trenutku prepove prej dovoljeno sv. mašo, pri kateri so mučenci hoteli prejeti sv. obhajilo. Potem so jih odvedli na grič Tateyama, ki še zmeraj strmi dol na pristanišče Nagasaki.

Med vzpenjanjem na vrh je nek japonski plemič naenkrat obljubil Ludviku čudovito bodočnost v svoji lastni hiši, ako se odpove Kristusu, Ludvik pa je njega in ostale z njim le vprašal: „Kje je moj križ?“ Pokazali so mu najmanjšega. Ludviku in ostalim petindvajsetim so na vrhu griča privezali roke in noge na križe, postavljene v polkrogu, vratove pa so jim priklenili z železnim obročem, Ludvik in trinajstletni Anton sta bila pripeta na križ na levi in desni strani 50-letnega frančiškana Petra Blazquez iz San Esteban-a. Peter jima je na križu svetoval, da zapojeta psalm o otrocih, ki slavijo Gospoda. Tonček ga vpraša s svojega križa: „Ali naj začneva zdaj?“ Peter pa le strmi v nebo in nič ne sliši. Ludvik in Tonček začneta peti in ko končata, ju dvoje sulic s strani prebode.

Jaz pa prebijem noč v postelji, res da dostikrat silno kratko noč, a vendar se pokrijem s toplo odejo. Pod mojim oknom ni straž, le včasih patrolirajo policisti, ker je pač revna četrt z ubogimi svetilkami nad kanali. Psi dosti tulijo in reveži jih imajo radi; pravijo, da jih psi ne prezirajo in se jih ne izogibajo. Ko vstanem, je dostikrat še tema za dimniki. Zgodnja sv. maša, ki jo darujem z mislijo na vse dobrotnike, pomaga tudi našim bolničarkam, da se čez dan lažje posvetijo 40 ubogim otrokom (dve do štiriletnim), ki jih vzgajamo za japonsko družbo in bodočnost. Otroci so bolni na srecu in na telesu in si žele hrane in ljubezni.

Ker je prvi zajtrk na naši postojanki možen šele čez poldrugo uro po sv. maši, se največkrat — v jutranji megli ali pa dežju — odpravim na bližnjo avtobusno postajo in se čez pol ure nato odpešjem z električno

v mesto Tokyo, kjer je naša univerza in kjer mi postrežejo s topla jedjo. Večkrat imam pouk ob poldevetih zjutraj, po pouku pa se spet odpravim na pot: peš ali pa z avtobusom ali pa z električno. Mesto Tokyo je namreč po razsežnosti največje na svetu, a brez obiskov ljudi in trgovskih družb ni mogoče nabrati dovolj denarja za uspešno administracijo naše postojanke, ki šteje dispanzer za uboge na dnu japonske lestvice družbenih plasti, dom za uboge slabotne otroke starosti od dveh do štirih let, in neke vrste obrtno šolo za uboge mladoletnike za poklic avtomehanikov. Opoldne, to je, nekje na sredi dneva, krenem v kako japonsko restavracijo za krožnik rib ali kaj podobnega, nakar nadaljujem svojo pot.

Včasih dajem privatno pouk angleščine bogatim otrokom in si tako pridobim vstop v krog, ki bi sicer ne imel dosti stika s kakšnim krščanskim človekom. Japonska šteje več kot sto milijonov ljudi in kristjanov je le dober milijon in od tega katoličanov niti pol milijona... V svojem stiku z različnimi plastmi japonskega življenja imam večkrat priliko govoriti o stvareh krščanskega mišljenja — takole mimogrede, nevsiljivo, naravno, z veseljem osebnega izkustva. Pravzaprav je to

Pogled na eno največjih japonskih obal — na košček zaliva, dve uri ekspresne razdalje od Tokia. Glejte soglasje gora, pobočij, valov in otočkov — soglasje je skriti ideal japonske duše. Da bi jih japonska narava klicala ne nazaj, ampak naprej — k resničnemu Graditelju skladnega življenja!

namen vsega našega misijonskega dela: posredovati resnico o našem Gospodu Jezusu Kristusu. Vse dobro delo, h kateremu nas nagiba Jezusova milost in Jezusov zgled, je tudi tiho oznanjevanje.

Omenil sem — hotel sem omeniti na neprisiljen način — trodelno aktivnost naše postojanke na robu Tokia; skušamo pomagati najpotrebnejšim tudi z obleko, zdravili in hrano. Pri vsem tem upamo, da bo nekoč japonska družba kot taka prevzela materialni del tega grajenja družbe, mi pa se bomo lahko osredotočili na duhovnega, to je na vzgajanje.

Zvečer, včasih zgodaj, večinoma pozno, se spet pripeljem domov. Med vsem tem gibanjem je treba razlagati, prositi, hvaliti, se zahvaljevati, prositi, obljubljeni pomoč, pomoč prinesiti, in spet prositi. Tu in tam nastanejo problemi na postojanki sami; med bolničarkami, uradniki in reveži. Včasih je treba sedeti pri telefonu in sklepati obljube in klesati načrte v teku nekaj minut. In zmeraj je treba — na nek način — ostati v stiku z dogajanjem v svetu, z napredkom na znanstvenem polju — učim tudi psihologijo znanosti — in z dognanji na zamotanem področju teologije.

In zmeraj, od jutra do večera, bi moral biti potrpežljiv do sočloveka in njegovega mišljenja, pa se mi ne posreči. Moral bi biti ljubezniv do bogatih, ki lažejo, da ne morejo nič dati (z njihovega stališča najbrže ni laž, le manevriranje); ljubezniv do revežev, ki zapijejo, kar jim pride v roke (da pozabijo predolgo trpljenje); ljubezniv do somisijonarjev, ki včasih pod pritiskom privzgojenih nacionalističnih teženj ravnajo sebično, kot da bi bil le kamen na voglu naše postojanke, ki ga lahko vsakdo brene v kanal, ne da bi se postojanka zamajala. Verjetno sem nekaj takega, a je le težko v srcu priznati vse to; želel bi si nekoliko več časa, da se s takim naravnim mišljenjem spoznam in sprijaznim. Moral bi ostati ljubezniv, saj je misijonsko delo navsezadnje le udeležba na delu Misijonarja, v čigar rokah so vse usode in čigar načrtom lahko vse prav pride.

Navadno imam večerjo kje v mestu; ko pridem domov, me čakajo pisma, nekaj problemov, nekaj novic in prijazni psi. Tako je torej ogroden misijonarjevega dne, vsaj v mojem primeru. Eden izmed onih 26 mučencev pred 370 leti, sveti Pavel Miki (sin generala na otoku Shikoku) je rekel stoječim okoli njegovega križa: „Prosite Kristusa, da vam pomaga k sreči!“ Prosite Ga, da pomaga vedno več Japoncem k sreči, ki ne pozna konca!

Zeló prav bi bilo, da bi zaradi uspeha goreče misijonske dejavnosti med domačini mlade Cerkve čim preje sodelovale tudi z misijonsko dejavnostjo celotne Cerkve na ta način, da bi tudi same pošiljale misijonarje oznanjat blagovest po vsem svetu, četudi doma duhovnikov še ni dovolj.

Misijonski odlok

Med Indijanci u Argentini

PETER OPEKA CM

Južna Amerika kot taka ni prava misijonska dežela. Vendar so cele pokrajine, med njimi zlasti brazilski pragozdovi, kamor ni prodrla niti civilizacija niti dospel evangelij. Že nekaj let se v Buenos Airesu organizirajo ekipe duhovnikov, bogoslovcev, zdravnikov, socialnih delavcev in dijakov, ki za počitniški čas gredo „v misijon“. Že drugič je bil na taki misijonski poti gojenec Baragovega misijonišča, zdaj bogoslovec Peter Opeka. Vtise svojega enomesečnega dela v indijanski rezervaciji je podal v tem kratkem članku.

Ta misijon smo napravili z univerzitetnimi dijaki in sicer na severu Argentine, na bolivijski meji. Naša ekipa se je razdelila v dvoje: ena skupina je šla v Plumadel Plato, moja skupina pa v Morillo, naselje s kakimi tisoč prebivalci. Ostali člani naše skupine so obiskovali ljudi v mestu; po dva — fant in dekle — sta hodila od hiše do hiše. Midva s prijateljem pa sva šla v indijansko rezervacijo, ki je izven vasi v samotnem gozdu. Ta rod Matakos živi v veliki revščini in zapuščenosti.

V redukcijo sva hodila vsak dan, trudila sva se, da sva bila nasmejana in prijazna, a sprva nisva dobila nobenega odziva: Skušala sva jih zainteresirati za naš misijon. Ko je prvi teden minil brez uspeha, sva naslednji teden spremenila taktiko. Z večjim pogumom in zaupanjem sva šla med nje in se začela zanimati za njihovo delo in življenje. Skušala sva biti njim enaka. Počasi so se odprli in se začeli z nama pogovarjati.

Ker je bilo med njimi veliko bolnih otrok, večinoma v prvem letu starosti, in jih ne zaupajo zdravniku v mestu, sva se začela zavzemati, da so jih matere nosile k našemu zdravniku. Oni jih večinoma sami zdravijo, a jih zelo veliko pomrje. Kar je bilo v naši moči, smo poskrbeli, da so Indijanke trumoma prihajale s svojimi otroki, privezanimi okrog pasu.

Da sva dobila večje zaupanje, nama je pomagal tale dogodek. Eno leto star poglavarjev sin je hudo zbolel. Ko sva za to zvedela, sva poglavarja prosila, naj ga pelje k zdravniku. Sprva ni hotel nič slišati o tem. Ko pa sva mu obljubila, da bova midva pazila na otroka, je pristal. Popoldne okrog šestih sva njega, ženo in otroka pripeljala v malo vaško bolnico. Ko ga je zdravnik videl, je takoj povedal, da je za ozdravljenje malo upanja. Čez noč sva midva bedela pri otroku. Zdelo se je, da mu gre na bolje. Naslednji dan opoldne pa se je bolezen nenadoma poslabšala in otrok je umrl. Težko mi je bilo iti v redukcijo in očetu povedati, da je otrok mrtev. A on me je poslušal miren in zamišljen; žena pa je planila v jok. Redko je videti Indi-

janko jokati. A mati je mati. To je bil četrti otrok, ki jima je umrl v tej starosti. Poglavar je priznal, da smo stordili, kar je bilo v naši moči in da nimamo nobene krivde za otrokovo smrt.

Takoj sem šel po dva stara zaboja in napravila sva krsto, v katero smo položili fantka. Drugo jutro so ga pokopali kak kilometer proč od redukcije, kjer počivajo ostali mrtvi Indijanci. Na občinskem pokopališču namreč župan in mestni ljudje ne puste pokopavati Indijancev. In to so katoličani!! Človek se vprašuje: ali niso tudi Indijanci božji otroci kot mi?

O tega dogodka dalje so bila nama vrata v redukcijo odprta. Presenečena sva bila, ko so nam povedali, da hodi k njim pastor - pentekostar. Zdaj sva razumela, zakaj je polovica redukcije še vedno bila nezaupna. Lotila sva se bolj druge polovice, ki ni bila s pastorjem. Sam poglavar nama je pomagal napraviti spisek in je sam ljudi prigovarjal. Ko sva se ob neki priložnosti srečala s pastorjem, sem ga nagevarjal, da bi vsaj na socialnem področju skupno delali. Pa je dejal, da nima zame nobene besede, se priklo-nil in odšel. Škoda!

Življenje teh Indijancev je zelo težko. Za cel dan težkega dela na soncu dobijo 100 ali 200 pesov, (pol dolarja). Zaradi tega izkoriščanja se predajo lenobi in delajo le, kar je nujno potrebno. Včasih brez besede čepe v mestu pred kako trgovino. Obleko nosijo našo, a so umazani in raztrgani. Stanujejo v kolibah na štirih stebrih, zidovi in streha pa so iz trave, z blatom obmetane. In te hiše so še najboljše. Preživljajo se z lovom. Za cele dneve gredo v gozdove in kar tam spe, kljub temu, da je veliko strupenih kač in pajkov.

Predzadnji dan misijona smo krstili 20 Indijančkov, za to so nas prosili starši sami. Ko smo se od njih poslavljali, so bili zelo žalostni. Govorili so, da nas bodo zelo pogrešali, češ da smo bili edini, ki smo jih razumeli, ljubili in jim odkritosrčno pomagali.

Tudi v vasi so ljudje revni, razen Turkov, ki imajo v rokah vso trgovino. Ko smo odhajali, so bili ljudje veseli, ker smo jim prinesli luč v temo, pa žalostni, ker bodo čakali spet leto dni, da pride k njim podobna ekipa misijonarjev.

Osebnost pa sem na tem misijonu za svoje bodoče misijonsko delo veliko pridobil. Kako lepo, veselo je, ko čutimo Boga tako blizu, ko širimo njegovo vero in ljubezen. Po takem misijonu je človek še bolj pripravljen širiti božjo besedo in Kristusovo ljubezen.

Zavedajoč se, kako nujno je potrebna evangelizacija sveta, naj škofje pospešujejo misijonske poklice in naj redovnim družbam, ki se posvečajo misijonskemu delu, nudijo sredstva in priložnost, da v škofiji poročajo o misijonskih potrebah in spodbujajo poklice.

(Vodila za izvajanje odloka o misijonski dejavnosti Cerkve.)

Drugo pismo z Madagaskarja

Usmiljenka s. DANIELA ŠEME

Že smo objavili, da je lani oktobra meseca prišla na Madagaskar nova misijonarka, slovenska usmiljenka s. Daniela Šeme. Razen nekaj bežnih podatkov nismo o njej ničesar zvedeli. Zdaj pa se je oglasila s svojim prvim pismom in je prav, da ga objavimo, kot objavljamo vse prve pozdrave novih misijonarjev.

„Naj vam na kratko opišem, kje sem in kaj delam. Marca 1966 sem zapustila Beograd, kjer sem kot usmiljenka delovala že nekaj let. Sicer sem prava Slovenka - Dolenjka, doma iz Žalne pri Grosupljem. Starši so še živi, hvala Bogu. Imam tudi tri sestre in tri brate. Do oktobra sem bila v Parizu zaradi jezika. S štirimi sosestrami sem potem odletela na Madagaskar. Kar takoj so me poslali v Ambovambe, kjer sem še danes. Delam v bolnici in sem presrečna. V polni meri se mi je izpolnila srčna želja „v daljnji, zapuščeni tujini pomagati najrevnejšim“. Pravijo, da je naše ozemlje najrevnejše na Madagaskarju. To pa zato, ker je veliko pomanjkanje vode, zemlja peščena in nerodovitna. Vročina je zelo velika. Kultura ljudi pa skoraj na ničli. Le 1 do 2 odstotka je pismenih. Oblečeni so zelo slabo, bolje rečeno nič. Zlasti otroci so večinoma brez vsega. Da v takih okoliščinah tudi bolnica ne more biti podobna evropskim ali ameriškim, je razumljivo. Vode nimamo, delavci jo nosijo v vrčih od daleč. Električno imamo samo, kadar so operacije. Instrumente in brizgalke kuham na petrolej. Prav tako čaj ali kako drugo malenkost. Bolniki morajo za hrano skrbeti sami. Bolnica ima enega samega kuharja, ki dvakrat na dan skuha riž in ga v dveh vedrih nosi po bolnici in razdeli, in to le tistim, ki so najrevnejši in nimajo nikogar svojih. Razumljivo, da je treba za take z naše strani malo bolj poskrbeti.

Jaz sem na kirurškem oddelku. Pomaga mi še en bolničar in dva čistilca. Bolnikov pa je 46. Je kar veliko dela od jutra do večera. Zato za pisanje ostane malo časa. Samostanska družina je petčlanska in štirih narodnosti: Francozinja, Italijanka, dve domačinki in jaz. Me Evropejke delamo v bolnici, sestre domačinki pa poučujeta katekizem v farni cerkvi in po bližnjih vaseh. Tako se med seboj dopolnjujemo. One sejejo seme božje besede, me pa z deli ljubezni pripravljamo srca, da so sprejemljivejša.

Ljudje so silno preprosti in imajo zelo radi sestre. So skoraj vsi pogani, le majhen odstotek je kristjanov: protestanti in katoličani. Še ti so le tukaj v mestu, po vaseh pa so izključno pogani. Saj so še cele pokrajine, kamor sploh še ni prišel katoliški duhovnik. Misijonarjev je še veliko, veliko premalo.

S. Daniela Šeme se pogovarja z otrokoma. (Na levi.)

Mi trije, ki smo na Madagaskarju: g. Štanta, s. Marjeta in jaz si želimo, da bi imeli svoj slovenski misijon. Mogoče ne bo kmalu tako lepe priložnosti, kot je zdaj, in je ne smemo zamuditi. Zato z zaupanjem prosimo Gospoda žetve, naj pomnoži naše skromno številce z novimi, gorečimi misijonarji. Ko bi ljudje od blizu poznali potrebe in razmere, bi bili prav gotovo bolj navdušeni, tako pa so zadovoljni sami s seboj.“

Bog daj, da bi se želje in upi s. Daniele izpolnili.

Že sv. Vincencij Pavelski je poslal na Madagaskar svoje misijonarje. Slovenci imamo zdaj tam tri njegove duhovne otroke: g. Štanta, s. Marjeto Mrhar in s. Danielo Šeme. Iz Jugoslavije se odpravljajo na pot tri nove misijonarke in že to jesen bo nastopil misijonsko "kariero" g. Buh. Za njimi bodo prihajali tisti, ki se tiho pripravljajo na malgaški misijon, tako zaupamo in tako Bog daj!

naši misijonarji pišejo

FRANC BUH CM se nam je oglašil iz Francije, kjer se je pred odhodom na Madagaskar za nekaj mesecev ustavil, da se izpopolni v tam prepotrebni francoščini. Piše nam iz Berceau, kjer se je rodil sv. Vincencij Paveški. Tole pravi:

„Med potjo po morju sem imel za družčino tri mlade duhovnike družbe Božje Besede; vse dni razen prvega smo somaševali. Neke nedelje sva maševala z mladim Portugalcem, ki deluje v Mozambique. Molitve so bile v španščini, berilo portugalsko, evangelij je prebral v italijanščini ladijski kaplan, kanon sva pa molila latinsko... Tutti frutti...“

V Barceloni smo se ustavili za dva dni, v soboto pa sem prišel v Toulouse, v našo provincialno hišo. Tu sem moral takoj spraviti v tek vse znanje francoščine, pa ni bilo kaj prida. Gospodje sobratje pa itak znajo skoraj vsi in precej dobro špansko. Nekaj dni zatem so mi določili za mojo postojanko do odhoda na Madagaskar hišo v rojstni vasi sv. Vincencija, v Berceau. Na poti tja sem se ustavil v Lurdu in tudi malo za lanuške 'grešnike in dobrotnike' pomolil. Jutri se odpeljem v družbi sobrata v Marseille za kak teden, kjer začnem postopke za pot na Madagaskar.

Do sedaj sem se imel kar sijajno! Kako bo v bodoče, vam bom že povedal.“

AFRIKA

Decembra lani nam je pisala s. JANJA ŽUŽEK, misijonska zdravnica v Keniji. Najprej se zahvaljuje za pošiljanje Katoliških misijonov, o katerih pravi, da so res zanimivi, sodobni, z dobrimi slikami in da služijo odlično stiku med slovenskimi misijonarji in zaledjem po svetu. Nadaljuje o srečanju z rodno sestro, tudi misijonsko zdravniško sestro Silvo:

„S. Silva, s katero sva se sešli na letališču na Dutebbe v Ugandi 4. novembra, mi je veliko lepega povedala o misijonskem delu rojakov v Argentini. Bila je presenečena nad lepo prireditvijo in nad slovesom, ki ste ji ga pripravili, pa tudi nad darom 200 dolarjev, ki ga je bil celo naš misijon deležen.“

Vse kaže, da nam bo nemška organizacija Misereor odobrila pomoč za gradnjo novega trakta bolnišnice in bodo menda to leto že začele graditi. Mlada dekleta neprestano prosijo za vstop v bolničarsko šolo, ki je seveda še nimamo, kajti najprej je treba bolnico povečati, potem šele vlada dá dovoljenje za tovrstno šolo.“

V istih dneh, sredi decembra, pa je s. Žužkova pisala g. Wolbangu:

„Pri nas je bilo preveč dežja in se je ves bombaž pokvaril. Tako ga ljudje niso mogli prodati in so brez denarja celo za najpotrebnejše. Navadno z izkupičkom prodanega bom-

baža plačajo vpisnino in šolnino za otroke, a zdaj nimajo s čim plačati.

12. decembra smo praznovali obletnico kenijske neodvisnosti. V deželi vlada mir, hvala Bogu, in vlada si resnično prizadeva, da bi ljudstvo ekonomsko dvignila. Vse mogoče načrte imajo za gradnjo tovarn sladkorja in predelavo bombaža, ki ga morajo zdaj pošiljati v indijske tekstilne tovarne, da od tam spet prejmejo blago, kar pa ga seveda zelo poudraži.

V nedeljo 17. decembra bo slovesni krst 60 katehumenov v naši cerkvi. Sprejmejo ta zakrament po dveletni pripravi. Med bodočimi novokrščenci so šolarji, mladeniči in mladenke, pa tudi poročeni možje in žene. Navadno tukajšnji misijonarji ne krščujejo brez priprave v detinski dobi otrok druge ali tretje žene, upak počakajo, da odrastejo, se pouče in sami odločijo, ali res želijo živeti kot katoličani. Večina zakonov se tu sklene necerkveno; treba pa je iti za njimi in jih pridobiti in kajpada prej dobro preiskati položaj vsakega para, če ga je sploh mogoče pravilno tudi cerkveno poročiti.“

V enem prejšnjih pisem nam poroča s. Janja iz Kenije tudi o tem, kako je pomanjkanje gmotnih sredstev velika ovira za misijonsko delo katoliške Cerkve. 70 km daleč od njihove bolnice ni nobene druge, zato je njihova prenapolnjena in morajo bolnike pošiljati domov predčasno; reveži pa nimajo vozila za takšno dolgo pot, ki je peš ne morejo opraviti, ko so vsi tako slabotni. A prostor morajo odstopiti drugim, ki komaj čakajo, da pridejo v bolnici na vrsto. Mnogim nudijo vse zdravljenje in zdravila brezplačno. S tistim pa, kar ostali plačajo, ni niti desetina stroškov, ki jih ima bolnica, krita. Zato

morajo prositi za pomoč vsepovsod, da lahko delajo. 70 km stran so Rusi zgradili veliko, moderno bolnišnico, ki bo nudila zdravljenje in zdravila vsem zastoj kar za dve leti naprej. Poslali so tudi 12 zdravnikov iz ZSSR poleg drugega osebja. Sprejeli so pa v službo tudi veliko domačinov, ki bodo verjetno postali počasi zares komunistični. Bolnišnica sestre Žužkove pa je dobila komaj enega holandskega zdravnika-laika, ki jim bo pomagal in obenem pridigal z zgledom o Kristusovi ljubezni. Katoličani v Afriki zgubljamo dan na dan... Ni čudno, da papež posebno priganja za misijonsko pomoč afriški Cerkvi!

S. SILVA ŽUŽEK se nam je spet oglasila, iz Fort Portala, v Ugandi:

„Uganda je krasna dežela z gričevjem in gorami, visoko nad morskovo višino, mi smo celo 2300 metrov nad morjem! Zaenkrat delam v bolnici samo do pol dveh popoldne, nakar študiram jezik rutooro; upam, da se ga bom v nekaj mesecih vsaj toliko naučila, da bom govorila v njem; kajpada se bo treba dan za dnem tudi kasneje izpopolnjevati.“

Iz misijona slovenskih jezuitov v Zambiji je pisal o. RADKO RUDEŽ DJ mami sobrata o. Lovra Tomažina DJ, pač zato, ker o njem laže kaj lepega pove, kot pa pater Lovro sam. Pismo je iz januarja letos:

„Kakor že veste, se je vaš sin vrnil iz Malawi komaj dobra dva meseca po odhodu iz Zambije in je prinesel s seboj res dobro mero činjanščine, še večjo mero pa metode, kako priti do obvladanja tega jezika: stik z ljudmi. Sedaj se nahaja v Katondwe, 160 milj od nas, na meji z Mozambikom, od katerega ga loči reka Lwangwa, ki se izliva v Zambezi, ki deli Zambijo od Rodezije.“

Tisto dolino Lwangwe ob Zambeziju jaz prav dobro poznam. Bila je moja domovina celih osem let, eno leto v samem Katondwe, sedem pa na postojanki Kapoche 17 milj dalje proti jugu, torej bliže Zambeziju. Tam sem preživel čisto sam v veliki dvonadstropni hiši (izjema v Zambiji!) najprej pet let, potem pa še dve. Mislim, da je za Lovreta idealna postojanka, da se utrdi v činjanščini, pa tudi v samem misijonskem življenju. Ni dobro, če novi misijonarji dobijo kar naenkrat župnijo v mestu. Vedno se jim lahko očita (in se jim stvarno res očita), kaj pa ti veš o misijonih, ko pa nikoli nisi živel v misijonskem podeželju, kjer moraš biti večkrat zelo iznajdljiv, če hočeš skozi razne težave.

Mestno življenje v Zambiji ni prav

nič različno od vašega v Ameriki. Tudi dušnopastirsko ne, če ne bi bilo teh tujih jezikov, ki pa so končno zelo lahki in lepi. P. Kokalj je bil nastavljen takoj v mestu zaradi svojih socialnih sposobnosti. Lepo je zaoral. Tudi jezikovno. Naučil se je enega jezika. Ko so ga poslali na to postojanko, je takoj spoznal, da večina ljudi govori drug jezik (tistega, v katerem se zdaj utrjuje vaš sin). Takoj se ga je lotil in danes govori boljše drugega kot prvega. Vendar v pogovoru z ljudmi je Lovre boljši.

Kakor pravim, je Katondwe zanj idealno mesto. Tam imajo internat za dečke (100) in deklice (nad 100). Vsak dan so pri maši. Prav lepo pejejo, večkrat, mnogi vsak dan pristopajo k obhajilu in pogostokrat k spovedi, tako da ima lepo priložnost

Misijonar o. Jože Kokalj pred eno misijonskih postojank v Zambiji

Mladi šolar iz zambijskega misijona

spovedovanja. Mašuje vsak dan na postojanki, ob nedeljah pa najbrž doma in še na dveh podružnicah. Torej vedno z ljudmi. Kako, da bi si jezika ne osvojil v najkrajšem času! Gotovo bo tudi predaval redovnicam po angleško, tako da bo tudi ta izklesana. Kraji so tam v dolini zelo lepi. Posebno v samem Katondwe, kjer imajo celo vrsto studentov in zato tudi krasen sadovnjak (kakšnih tisoč bananovcev, nad 200 oranžavcev, limonov, mandarinov...).

Sedaj pa še nekaj o naši župniji Matero, tukaj v Lusaki. Ljudstva nad 60.000! Šolskih otrok samo malo manj od 10.000! V devetih ljudskih in 2 srednjih šolah. Prav te dni se je znova začela šola. Kar verjeti ni mogoče: otrok, ki niso našli prostora v šoli, je nad 1000! Samo tukaj v naši župniji! Na kraju, kjer mislimo zgraditi novo cerkev, imamo dva katehista, ki skušata poučevati te brezšolske otroke vsaj ka-

tekizem in malo branja: Veste, da jih pride nad 800? Včeraj sem pogledal, kaj se tam godi. Kar naenkrat me je obkolila množica kakšnih 600 in več glav (je vse, kar sem mogel videti!). Zabaval sem se z njimi skoraj dve uri. Smo molili, pe- li cerkvene in „narodne“ pesmi, se naučili nekaj molitvic in pesmic. To je bilo veselje! Toda mene je le mučil: misel: kaj storiti z njimi? Kaj naj dva katehista storita za tako množstvo otrok. Imata vsak po dve skupini po 200 otrok!

Pa še nekaj podatkov našega lan- skega pastoralnega dela. Krstov je bilo točno 600. Prvih sv. obhajil 354. To je za mene kar odgovorno delo in mora vsak otrok osebno k meni na izpit. Zadnje ure verouka sem sam predaval. Porok je bilo le 23. Bojijo se katoliške poroke, ker je neraz- družljiva, mi pa tudi ne moremo si- liti. Vendar upam, da jih bo letos mnogo, mnogo več. Vseh obhajil je bilo nad 40.000. Pogrebov ne štejemo in ne vpisujemo! Imamo osem skup- pin KA, 2 Evhariističnih križarjev, eno deklško Marijino družbo, Vin- cencijsko konferenco, krožek za deč- ke, krožek za deklice, pa krožek za učitelje. Krščanski nauk po šolah pou- učujejo učitelji (trikrat tedensko), vendar tudi midva obiskujemo vsak po pet šol, po eno uro tedensko za višje razrede, tako da je vsaj nekaj kontakta z duhovnikom. Nadučitelji so nam zelo naklonjeni in nam gredo prav lepo na roko. Ob nedeljah ima- mo zjutraj v nabitto polni cerkvi dve maši (izmenoma bembá in nyangja), pa eno večerno angleško, prav lepo obiskano. K temu smo na misijonsko nedeljo začeli še z eno mašo na kra- ju, kjer imamo v načrtu cerkev, pred neko katoliško šolo, kar na odprtem in je tudi tam že skoraj 1000 ljudi pri maši! Torej kar razveseljivo de- lo, hvala Bogu!“

IZ BARAGOVEGA MISIJONIŠČA

Pogled na poslopja Baragovega misijonišča sredi Slovenske vasi pri Buenos Airesu. Levo cerkev Marije Kraljice, pred njo misijonska hiša, ki služi tudi za župnišče, na desno od nje bela stavba s širokimi okni je farna šola, v ozadju na skrajni desnici pa novi Misijonski kolegij v gradnji.

Levo: pogled na stavbo novega Misijonskega

kolegija, slikano sredi meseca marca. Zdaj je že toliko dograjena (to se tiska koncem marca), da se gojenci na Veliki četrtek že vselijo. — Tu na desni jih vidimo, 24 po številu s prefektom g. Sodjo v ozadju. Poleg teh dva gojenca študirata višje razrede v družbenem zavodu v Eskobarju, dva bogoslovca pa na jezuitski visoki šoli v S. Miguelu.

POROČILO O SKLADU ZA LETO 1967

Dohodki	10.677.05 dolarjev
Izdatki: Stroški poslovanja	180.00 dol.
Naročnine in pošiljke knjig	290.00 dol.
Razdeljeno misijonarjem	10.207.05 dol. 10.677.05 dolarjev

Misijonarc in dežela	Posebej zanj darovano	Iz skupnega mu določeno	Skupaj
<i>Japonska</i>			
o. Vladimir Kos DJ	199	371.50	570.50
s. Anica Miklavčič, kanos.	35	140	175
s. Benjamina Kardinar, usm.		70	70
s. Katarina Jančar, usm.		70	70
s. Jožefa Zupančič, usm.	20	70	90
<i>Formoza</i>			
dr. Janez Janež, mis. zdr.		150	150
s. Rozalija Brilej, p. v. duš.		70	70
s. Kalista Langerholz FMM		70	70
č.g. Franci Rebol, marykn.		150	150
<i>Hong Kong</i>			
č.g. Joško Geder SDB		150	150
s. Ernesta Kosovel, kanos.		70	70
č.g. Stanislav Pavlin SDB		150	150
<i>Siam, Java, Vietnam</i>			
s. Frančiška Novak OSU		100	100
s. Ksaverija Pirc OSU	10	130	140
č.g. Andrej Majcen SDB	100.60	250	350.60
s. Deodata Hočevnar OSU		130	130
<i>Indija</i>			
č.g. Pavle Bernik SDB		250	250
o. Lojze Demšar DJ	10	150	160
o. Jože Cukale DJ	57.50	250	307.50
o. Janez Ehrlich DJ		100	100
br. Janez Germek DJ		70	70
br. Ivan Kešpret SDB		70	70
s. Magdalena Kajnc, lorets.	179.40	70	249.40
br. Jože Lukan DJ		70	70
s. Terezija Medvešček, Marije P.		70	70
o. Stanko Poderžaj DJ	28.30	250	278.30
s. Konradina Resnik, Dr. Krvi		70	70
br. Janez Udovč DJ	10	70	80
br. Leopold Vidmar DJ		70	70
br. Ludvik Zabret SDB		70	70
s. dr. Miriam Zalaznik IBMV		100	100

Misijonar in dežela	Posebej zanj darovano	Iz skupnega mu določeno	Skupaj
<i>Pakistan</i>			
s. dr. Dominika Žužek SCMM		100	100
<i>Afrika</i>			
o. Franc Bratina FSC		200	200
s. Brigita Bregar OSU		70	70
o. Emil Čuk IMC		100	100
gdč. Zinka Herzog, laična misijonarka		12	212
br. Karel Kerševan CM	14.50	70	84.50
br. Marcel Kerševan CM		70	70
o. Albin Kladnik FSC		200	200
o. Jože Kokalj DJ	309.30	380	689.30
s. Ksaverija Lesjak OSU	112.40	90	202.40
s. Vincencija Novak, oblatinja	19.20	70	89.20
o. Ivan Obala IMC	178	100	278
o. Lovrenc Ošnjak FSC		100	100
s. Elizabeta Pogorelec, oblatinja	14.60	70	84.60
br. Valentin Poznič FSC		70	70
br. Franc Pregelj DJ		70	70
br. Jože Rovtar DJ		70	70
fr. Stanko Rozman DJ		230	230
o. Radko Rudež DJ	87	200	287
s. Marija Silvester, p. v. duš		70	70
s. Glorija Škerlj OSU		90	90
s. Alojzija Šteh, oblatinja		70	70
s. Benigna Šteh, oblatinja		70	70
o. Lovro Tomažin DJ	6	270	276
s. dr. Agnes Žužek SCMM	151	100	251
s. farm. Silva Žužek SCMM		200	200
<i>Madagaskar</i>			
č.g. Franc Buh CM		210	210
s. Marjeta Mrhar, usm.	97.75	126	223.75
s. Daniela Šeme, usm.	83	93	176
č.g. Ivan Štanta CM	245	422	667
<i>Južna Amerika</i>			
s. Tobija Fideršek, šolska sestra		100	100
<i>Razni in manjše vsote</i>	50	25	75
	2.029.55	8.177.50	10.207.05

V tem pregledu smo vpoštevali samo tiste za slovenske misijonarje preje-te oziroma njim oddane vsote, ki so šle preko centrale Slovenske misijonske zveze v Buenos Airesu oziroma njenega poverjeništvu v Združenih državah (č.g. Karel Wolbang CM). Tako ne upoštevamo lepih vsot, ki so jih misijonarjem naravnost poslali na primer iz Toronta, Montreala, Trsta, Gorice itd., ki bi znesle tudi nekaj tisoč dolarjev. Prav tako smo tudi letos izločili vse darove za mašne intencije.

Vsem darovalcem in posredovalcem teh darov še enkrat v ime-nu obdarovanih iskreni in prisrčni BOG POVRNI!

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJA

Potom poverjeništa v USA došli, deloma tudi že oddani darovi za slovenske misijonarje v letu 1967.

- I. V sklad za vse slovenske misijonarje je bilo darovano v letu 1967 iz Združenih držav in Švice od naslednjih dobrotnikov:
- 460: Piknik "HARMONIKARJEV" v Clevelandu (po Mrs. Marici Lavrisha in Mr. Rudolphu Knezu), kar je razdelil v enakih vsotah med vse slovenske misijonarje in misijonarke 460.—
- 210: Misijonska prireditelja v Minnesoti za misijonsko nedeljo (nabirka darov za vse slovenske misijonarje in misijonarke po Mrs. Anici Tushar). (Seznam darovalcev je priložen na drugem mestu v KM) 210.—
- 125: Neimenovana iz Floride (v več darovih čez leto; od tega desetak v spomin umrlega sina Michaela) 125.—
- 100: Neimenovana družina iz Milwaukee in Neimenovan iz Clevelanda za uboge in lačne v misijonih (po nasvetu učitelja za vožnjo z avtom, ki je odklonil vsako odškodnino za svoj trud) 200.—
- 90: Dr. Franc in gospa Ivanka Puc (60 za misijone, kjer je stiska največja; 10 namesto šopka na grob Mrs. Marije Kolarich in 20 namesto venca na grob Mrs. Mary Geluk, prijateljice gospe Pucove, za najpotrebnejše slovenske misijonarje) 90.—
- 80: Neimenovani zdravnik iz Ohio (v dveh pošiljkah za misijone, kjer je najbolj potrebno) 80.—
- 79: Rektor dr. Alojzij Šuštar, Chur, Švica (za opravljene sv. maše v pomoč slovenskim misijonarjem) 79.—
- 75: Miss Angela Gospodarič (za vse slovenske misijonarje) 75.—
- 70: Neimenovana iz Jolieta (v dveh pošiljkah za vse slovenske misijonarje in misijonarke) 70.—
- 62: Družina Avgust in Marija Šuštaršič (ob priliki zlate poroke 50 in 12 posebej od Mrs. Marije) 62.—
- 61: Ob misijonskem predavanju SKAS v New Yorku so Fr. W. darovali za slovenske misijonarje: župnik rev. Richard Rogan O.F.M. 20.—; družina Ludvik Burgar 20 dolarjev; Mrs. Ivan Okorn 4.—; splošna nabirka med navzočimi (na pobudo gospoda kiparja Franceta Goršeta) 17.— 61.—
- 60: Rev. Joseph Cvelbar (v dveh pošiljkah. 50 za misijone ob misijonski nedelji) 60.—
- 50: Mrs. Eleanora Gross (za misijone v spomin na rajnega moža Rudolpha po Mr. Rudiju Knezu) in neimenovani iz Clevelanda (po Knezovih ob priliki piknika "Harmonikarjev") 100.—
- 47: Rev. Francis A. Sedey (za vse slovenske misijonarje) 47.—
- 37: Mr. Frank Mlinar (za vse sl. misijonarje) 37.—
- 32: Mrs. Jennie Zelle (kjer

je v misijonih najbolj potrebn no)	32.—	KSKJ, Gilbert, Minnesota (dar misijonom po Mrs. A. Tushar). Mrs. Frances Meso- jedec (po Rev. J. Cvelbar); Mrs. Kath. Spreitzer (naj- bolj potrebnemu misijonarju in misijonarki, vsakemu po petak)	80.—
25: Rev. dr. Milan Kopushar (ob mis. nedelji za slo- venske misijonarje) in Mr. Matthew Tekavec	50.—	8: Miss Frances Krničar (kjer najbolj potrebno)	8.—
20: Družina Leopold in Ivana Pretnar Mrs. Caroline Kucher (za najbolj potrebne v misijonih) Mrs. Gertrude Bokal (po Mrs. M. Celestina) Neimenovana iz Clevelanda (10 za lačne in bolne in 10, kjer je največja potreba) Mrs. Frances Balle (po Rv. J. Cvelbar) Mrs. Frank Kurnik (za najbolj potrebne misijone; od tega 10 po Mrs. C. Kucher)	120.—	7: Družina Jan in Milka Plečnik; Mrs. Victoria Des- lich; Družina Frank in Ma- rija Povšič	21.—
19: Mrs. Agnes Leskovec .	19.—	5: Družina Vincenc in A- malija Povirk (kjer je naj- bolj potrebno); Mr. Frank Kamin (kjer je najbolj po- trebno); Mrs. Helen Nachti- gal; Mrs. John Asseg; Mrs. Urbas	25.—
18: Slovenska šola Marije Vnebovzete v Clevelandu (po Mrs. M. Lavriša)	18.—	5: Mrs. Mary Štrancar; Mrs. Agnes Pierce; Mrs. An- na Jalovec. Družina Rudolph in Anica Knez (namesto ven- ca na grob Mrs. Marije Gor- še); Družina Lojze in Marija Zorenc (ob priliki mis. nede- lje); Mrs. Mary Krampel (po Mrs. A. Zeleznik); Mr. Anton Adamič; Mrs. Mary Ižanec; Mrs. Mary Turner; Mrs. Mary Race (za najbolj potrebne v misijonih)	50.—
17: Mr. Janez Gerjol; Mrs. Justina Pšeničnik (kjer je najbolj potrebno), Mr. Frank Bregar; Družina Lovro in Ivanka Rozman (kjer je po- treba večja)	68.—	4: Mrs. Mary Končar (kjer je najbolj potrebno); Mrs. Johana Petkovšek (2 in 2); Družina Roman in Vida Švajger (namesto cvetja na grob Mrs. Marije Kolarich); Mrs. Carolina Gregory (od tega dva dol. misijonom za božič)	16.—
15: Mrs. Katarina Jereb (v spomin umrlega moža To- neta); Mrs. Mary Laurich (kjer je bolj potrebno); Dru- žina Miro in Mary Celestina (od tega petak darovali otro- ci iz hranilnika)	45.—	3.25: Mrs. Mary Vrhovnik	3.25
12: Miss Marija Mlinar ..	12.—	3: Družina Jože in Zalka Likožar; Mr. Jože Vrečar ..	6.—
11: Družina Ivana in Pavle Hauptman (10 za vse blago- slove v družini in 1 od Mrs. Pavle)	11.—	2: Miss Katarina Vindišar (za najpotrebnejše misijone). Mrs. Michaela Zakrajšek (za najbolj potrebne misijone); Mrs. Antonia Trepal; Mrs. Jennie Kozelj; Mrs. Lojzka šega; Mrs. Slavka Schoener;	
10: Mrs. Gertrude Tushar (5 postni dar in 5 za najbolj potrebnega misijonarja ali misijonarko); Mr. Henrik Kremžar (5 namesto venca na grob Mrs. Marije Kolarich in 5 namesto cvetja na grob Angele Vidigoj); Mrs. Fran- ces Koprivnik (najbolj po- trebnemu misijonarju); Miss Mary C. Hribar (za mis. po- trebe); Mrs. Anna Nemec; Društvo Marije Pomagaj 196			

Mrs. Pavlina Russ; Mrs. Barbara Ancel; Mrs. Frances Muren; Mrs. Justina Volarič; Mrs. Anna Žurga; Mrs. Anica Tushar (v spomin pokojnega ata Ivana za njegov god); Mr. Jože šimenc, Mr. Florjan Markun	28.—
1.75: Mrs. Danica Vrtačnik	1.75
1: Mrs. Ida Babich; Mrs. Julka Petrič; Mrs. Pavel Lenassi; Mrs. Anica Košir; Miss Veronika Brajdič; Mr. Anton Jeglič (božični dar za misijone)	6.—
0.70: Mrs. Theresa Kodelja	0.70
Skupaj ZD in Švica 1967	2376.70 dol.

SKLAD KANADA 1967 (v kanadskih dolarjih)

100: Neimenovani (iz Toronta (po Mr. Feliksu Sebanču)	100.—
82: Mrs. Marija Primožich (v spomin na rajnega moža, kjer je najbolj potrebno) ..	82.—
50: Družina Jože in Tončka Kastelic	50.—
45: Neimenovani iz Lethbridge v Alberti (40 od tega po zaobljubi za zdravje najbolj potrebnemu misijonu) .	45.—
40: Mr. Štefan Novak (kjer so misijoni najbolj potrebni)	40.—
20: Mrs. Ivanka Špringer (več darov v spomin rajnega moža Leopolda)	20.—
13: Mrs. Marija Rovanešek (več darov)	13.—
7: Neimenovana iz Lethbridge (kjer je najbolj potrebno)	7.—
5: Družina Viktor Novak; Mrs. Justina Petrič; Miss M. Theresa Rovanešek; Neimenovana (na čast Materi božji)	20.—
3.25: Od igrice "Za lačne otroke" v Toronto, darovale: Barbara Tekavcic; Betty Petrič in Veronica Koželj	3.25
1: Družina Kromar	1.—

Kanada skupaj v kan. dol. 381.25

Isti znesek v ZD dolarjih 350.75

SKLAD 1967 za vse v ZD,
Kanada in švica skupaj: 2727.45 d.

II. V letu 1967 je bilo posameznikom darovano iz ZD, Kanade, Francije, Švice, Trsta, Brazilije in Slovenije:

1. Rev. Ivan Štanta CM, Madagaskar: Neimenovana družina v Chicagu (po Mrs. M. V.)	100.—
2. Sestra Daniela Šeme, usmiljenka, Madagaskar: a) Martin Raduha, Francija (po sestri Ceciliji Prebil) .. NF	100.—
b) Slovenci v Parizu na misijonsko nedeljo (po sestri Ceciliji Prebil)	NF 275.—
Skupaj NF	375.—

3. Sestra Marjeta Mrhar, usmiljenka, Madagaskar:

a) Martín Raduha, Fr. NF	100.—
dolarjev	21.60
b) Tržaška Marijina družba za gobavce (po M. H.) (1000 lir)	1.60
c) Mrs. Gertrude Tushar ..	5.—
d) Mothers Club of Sacred Hearth of Jesus Church (po Mrs. Josephine Gliha) Cleveland	15.—

4. Rev. Ivan ObaIa IMC, Tanzanija:
 d. 68.— |

a) Josephine Pavli (za avto)
5. b) Mrs. Frances Marolt (20 in 10); c) Mrs. Agnes Leskovec (namesto naprošene obleke za uboge) 25 dol; d) Frank Žele (štirikrat po 2) 8.

5. Sestra Ksaverija Lesjak O.S.U., South Africa: . dol. 112.40
a) Družina Louis in Stana

Oven (za sv. krste po 7 dol. mesečno) 84; b) Za božič črnih otrok zbrali Jože, Justa in Barica Matašič, Oshawa, Ont. 20 kan. dolarjev (18.40 ZD dolarjev); c) Mrs. Vida Švajger (za božič) 5; d) Mrs. Ivanka Rozman (za božič) 5.	
6. <i>Sestra Marija Vincencija Novak O.S.F.S.</i> , South Africa a) Mrs. J. Kralj, Toronto (za krst 2 zamorčkov) kan. d. 10, je 9.20 ZD dol.; b) Ivanka Stanovnik (za dva krsta) 10.	19.20
7. <i>Sestra Jeanne Elizabeth Pogorelc O.S.F.S.</i> , South Africa:	14.60
a) Mrs. Anica Kuntara (po Mrs. A. Tushar) 10; b) Neimenovana (misijonarki, ki išče vodo) 5 kan. ali 4.60 ZD d.	
8. <i>Sestra M. Agnes Žužek S.C.M.M.</i> , Kenya:	151.—
a) Dr. Frank Lukež 50; b) Nabirka Rev. J. Ferkulj (dr. Leopold Potokar 10; msgr. P. Fox 8. Mrs. Mary Haugh 32) 50; c) Nabirka istega (Thelma Faye Hanley 10; družina Ignacij in Olga Penca 10; Mrs. Mary Haugh 11; Mrs. Jule McCullough 20) 51 dol.	
9. <i>Br. Karel Kerševan CM</i> , Congo: Marijina družba v Trstu za misijske misijonarje (po M. H.) 10.000 lir	14.50
10. <i>Rev. Radko Rudež SJ</i> , Zambija: Mr. Danilo Kranjc (2 in 5)	7.—
1. <i>Rev. Jože Kokalj S.J.</i> , Zambija	139.30
a) Neimenovani iz Lethbridge, Alberta (za pastirja o. K. kan. 5 dol. in 10 po zaobljubi glede zdravja) 13.80; b) Ivanka Pograjec, 20; c) Mrs. Albina Osenar, 5.50; d) Neimenovana družina iz Chicaga (po Mrs. M. V.) 100 d.	
12. <i>Sestra Cristina Knez, H.M.P.</i> , Guatemala: od piknika "Harmonikarjev" v Clevelandu (po. Mrs. M. Lavriša)	40.—
13. <i>Sestra M. Ksaverija Pirc, O.S.U.</i> , Siam: Mrs. in Mr. Ludvik Burgar	10.—
14. <i>Sestra Jožefa Zupančič, usmiljenka</i> , Japonska:	20.—
a) Mrs. Mary Celestina (sv. krst na ime Marija) 5 dol.; b) Mrs. Ivanka Stanovnik 5; c) Mrs. Mary Turner (za dva krsta na imeni Frank in Jožef) 10 dolarjev.	
15. <i>Rev. Andrej Majcen S. D.B.</i> , Viet-Nam:	100.60
a) Družina John Prezelj, Toronto (za misijonarja Majcena in Funga) kan. 25 ali 23 ZD dol.; c) Neimenovana iz Kanade (20 in 10) 27.60. c) Angela Gospodarič (dvakrat po 25) 50.	
16. <i>Rev. Vladimir Kos S.J.</i> , Japonska:	199.—
a) Neimenovana iz Clevelanda 100 dol.; b) rektor dr. Al. Šuštar, Švica, 99 dolarjev.	
17. <i>Rev. Lojze Demšar S.J.</i> Indija: Rev. Anton Pogorelc (po Fr. J. Ferkulju)	10.—
18. <i>Rev. Stanko Poderžaj S. J.</i> , Indija:	28.30
a) Tržaška Marijina družba (po M. H.) 16.000 lir je 25.80 dolarjev (od tega 3400 lir od gospe Angele Blažič); b) Lojzka Verbic, 2.50 dolarjev.	
19. <i>Br. Janez Udovč S.J.</i> , Indija: N. N. iz Tržaške Marijine družbe ob 70-letnici (po M. H.)	10.—
20. <i>Rev. Jože Cukale S.J.</i> , Indija:	44.50
a) Ing. Enrique Enderizzi,	

Brazilija (po rev. Ludvik Cegljarju) 25; b) Rev. Jože Snój, 10. c) Lojzka Verbic (5 in 2 in 2.50) 9.50 dolarjev.

21. Rev. Joseph Taffarel S.J. Indija: Cilka Remec (po Fr. Slapšaku) 10.—

22. Sestra Magdalena Kajnč S.L., Indija: 179.40

a) Mr. Matthew Tekavec (25 za njene sirote in bolnike; 25 ob vrnitvi sina iz Vietnama v zahvalo) 50; b) družina Jakob Beznik, iz Milwaukee, 15; c) Mrs. Marija Posavac (za

lačne Indijančke) 5; d) "Za lačne v Indiji" po dr. Jožetu Prešernu in Mariji Hlad v Trstu, 16.500 lir, je 26.60 dol. e) Neimenovana iz Canade za njene „uboge, bolne in lačne“ na čast sv. Antonu (30 in 10 in 15 ter 10 in 20 ter 5, skupaj 90 kan. dol) 82.80.

Posameznikom skupaj 475 NF

in 1.299.40 dolarjev

Skupaj SKLAD 1967 475 NF in
dolarjev 4026.85

DAROVI KOROŠKIH ROJAKOV ZA MISIJONE

(Nadaljevanje in konec.)

ZA KRST POGANSKIH OTROK

Šuster Frančiška na ime Anton 100.—; neimenovana iz Bilčovna na ime Janez, Franc, Jožef 300.—; neimenovana iz Celovca na ime Suzana, Franc, Mihael 300.—; neimenovana iz Radgone na ime Franc 100.—; neimenovana iz Sel na ime Andreja in Marija 1000.—; Ana Čepin iz Železne Kaple na ime Martin, Anton 200.— šilingov.

Neimenovana 100.—; neimenovana iz Kazaz na ime Zofija 100.—; Maks Jug iz Sel na ime Maks 100.—; Marija Kramer iz Žel. Kaple na ime Marija Terezija 100.—; neimenovana v zahvalo za zdravje na ime Anton Martin 100.—. neimenovana iz Doba na ime Leopold Jožef 100.—; neimenovana iz Brda 100.—; neimenovana iz Podgore (Pliberk) na ime Jožef in Janez 200.— šilingov.

Župnija Loče za krst deklice 100.— šilingov.

Marija Wrulich iz Radiš, mesto venca na grob, na ime Marija, 100.—; Magdalena Wrulich, mesto venca na grob, na ime Simon 100.—; neimenovana iz Škocijana, na ime Ljudmila in Stanislav 200.—; neimenovana iz škofič, na ime Jakob in Matej 200.—; neimenovana iz Škocijana na

ime Jožef dvakrat po 100.— (200.—), na ime Anton Padovanski 100.— šil.

Marija Karina iz Freistada na ime Mihael in Jožef 200.—; otroci šole v Melivačah na ime „Marija“ in „Valentin“ 200.—; otroci šole na Brdu na ime „Mihael“ 100.—; glavna šola v Šmohorju na ime „Barbara“ in „Bernardka“ 200.— šilingov.

5. razred šole v Kazazah na ime Monika 100.—. 2. razred šole v Kazazah na ime Janez Evg. 100.—, neimenovana iz Pliberka na ime Valentin 100.—; 4. razred šole v Kazazah na ime Marija Goretta 100.—; neimenovana iz Galicije na ime Marija 100.—; neimenovana iz Železne Kaple na ime „Katarina.“

Neimenovana iz Žitare vesi na ime Janez 100.—; neimenovana iz Podgorij na imeni: Nežika in Mala Terezika 200.—; neimenovana iz Kazaz na ime Marija 100.—; neimenovana iz Sveč na ime Marija 100.—; neimenovani iz Šmihela/Pliberk za zamorčka 100.— šilingov.

Neimenovana iz Hodiš na ime „Janez“ in „Viktor“, 200.—. Štefan Ropa iz Grabinja mesto venca na grob Ane Westel na ime „Ana“ 100.—; neimenovana iz št. Janža 100.— šil.

Župnija št. Rupert na ime Marija

100.—; neimenovana iz Doba pri Pli-berku na ime Leo

Neimenovani iz Slov. Plajberka na ime „Marija“ 100.—; neimenovani iz Podgorij na ime „Štefan“ 100.—; neimenovana na ime „Marija“ 100.—; neimenovana iz Št. Jakoba za fanta in deklico 200.— šilingov.

Neimenovani na ime Jožef in Marija 200.—; Anton Miklan, mesto venca na grob Marije Miklan 100.—, za krst na ime Marija.

Neimenovana iz Železne Kaple na ime Antonija 100.—; neimenovani iz Goselne vesi mesto venca na grob Joheja Ošina na ime „Janez“ 100.—, neimenovani iz Skočidola 100.— šil.

Marija Mitsche, Blače na ime Marija 100.—; neimenovana iz Gorij na ime Peter 100.—; neimenovana iz Vogrč na ime Valentin 100.—; neimenovana 100.—; neimenovana iz Rožeka na ime Alojzij 100.—; neimenovani iz

Št. Janža v Rožu na ime Ana 100.—; Kumer M. iz Blata na ime Mirko 100.—; Zollner Fritz iz Tehač na ime Anton 100.—; neimenovani iz Hodiš na imeni Pavel in Nežka 200.— šil.

Neimenovana iz Žihpolj na ime Martin 100.—; neimenovana iz Male vasi na ime Kristjan 100.—; Wru-lich Magdalena na ime Magdalena 100.—, neimenovana iz Sveč na ime Marjeta 100.—; neimenovani iz Žih-polj na ime Kristijan, Janez, Ber-nardka 330.— šilingov.

Neimenovana na imena Jožef, Ma-rija, Ana, Pavel 400.—; neimenova-na iz Strpne vesi na ime Ana Ma-rija 100.—; neimenovana iz Kazaz na ime Marija Rozalija 100.—; Av-breht iz št. Lepene na ime Jožef 100.—; neimenovana iz Št. Janža na ime Janez 100.—; neimenovana iz Šmiklavža na Dravi na ime Vincenc 100.— šilingov.

OD VSEH STRANI

TISKOVNI SKLAD KATOLIŠKIH MISIJONOV

Gospa Vončina, Francija, 20 fran-kov; v Gorici (v lirah): F. M., 5000, A. Jerman, 400, N. N. 1000, A. G. 2000, N. N. 2000; Muhič Jože, Tucumán, Argentina, 500 pesov; Leo Mla-dič, Chicago, 2 dolarja, in Justina Holozan, Chicago, 7 dolarjev, oba iz ZDA.

ZA ODKUP POGANČKA

A. Hočevar, Toronto, Kanad, 5 ka-nadskih dolarjev.

ZA VSE SLOVENSKE MISIJO-NARJE

Goriška (v lirah): M. K. 2000, N. N. 10.000, N. N. 2000, Rupa, 20.300, N. N. 1000, nabirka gdč. čučat Rože 140.000, N. N. 5000, Pavla Kl. 8.400, Sv. Ivan 100.000, J. S. 1000, N. N. pri Sv. Ivanu 100.000, N. N. v zahva-lo 50.000, N. N. 500, N. N. 4500.

Dalje: N. N. po č.g. Grilcu 22.20 dolarjev; po istem iz Venezuele, N.

N. 15 dol., Ignacij Fink 200 pesov za begunce v Hong Kongu č.g. Pavlinu St., Franc in Jelka Kuhelj, Cleveland, ZD, 10 dolarjev; Marija Ilija, Vene-zuela, 50 dolarjev.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Goriška (v lirah): iz nabirke gdč. čučat Rože iz Gorice, za misijonarja Obala, 20.000; N. N. v zahvalo za o. Rudeža 50.000.

Združene države (v dolarjih): Vik-torija Holozan, Chicago, 10 za č. Štan-ta; za istega Josephina Mokorel isto-tam 10 dol.; ista za o. Obalo in s. Marjeto Mrhar vsakemu po 10 dol.

ZA MISIJONSKI KOLEGIJ BARA-GOVEGA MISIJONIŠČA

N. N., Avstralija, 400 avstralskih dolarjev. N. N., Slovenska vas v Ar-gentini ob Baragovem jubileju, 2.000 pesov; N. N., Gorica, 12.000 Lir; Jo-že Gorjup, Ezeiza, Argentina, 5.000 pesov; N. N., Argentina, 10.000 pe-

sov; N. N., Trst, po Marijini družbi, 3000 Lir.

V *Kanadi* in v kanadskih dolarjih: A. Adamič 200, Anton Dolinar 50, Jakob Kranjc 20, g. Zalar 8; Eng. Cvetka M. Jakuš, 50; Tine Tekavčič, 20; Stanko Šuligoj, 10; Ivan Zupančič 6, Francka Kramer 5, M. Murgelj 5, Jože Zalar 5, Slavica Jaklič 7, Jože Kastelic 100, John Tratnik 100, Ludvik Stajan 100, Anton Tratnik 52, Anton Seničar 50, Marjan Kovač 20, Jože Sylvey 20, Anton Zagore 20, Skavti župnije Brezmadežne 20, Anton Ambrožič 15, Jože Vojska 14, Mirijam Osredkar, Jernej Sušnik, Emil Kraker, Slavko Šteblaj, Frank Zupan, Alojz Mlakar in Jože Ferkul, vsak po 10; Jurij Sušnik 6. Po 5 dolarjev: Frank Jarkovič, Štefan Serec, Viktor Krampelj, Ivan Ambrožič, Albin Stegne, Janez Kopač, Frank Grašič, Anton Grašič, Ivan Marn, Tomaž Seljak, Anton Gornik. Po 4 dolarje: Marko Dekleva in Anton Režek. Anton Pregelj 3. Po 2 dol.: Ignac Oberstar, Anton Žurbi, Anton Škrt, Vinko Povše. Dolenc Anica 50; Muhič Milka in Ciril 50, Čermelj Stanko 25. Po 10: Bajda Dore, Dejak Marija, Gorišek Frank, Jaklič Milka, Kolenko Jože, Lavriša Valentin, Oseli

Florijan, Platnar Janez, Sušnik Valentin, Zabukovec Mary, Žilavec Rudi; Vučko Štefan 7; Kastelic Jože 3.50; Štih Tone 6; po 5: Bančič Janez, Blatnik Albin, Bucieln Oskar, Doma Ivan, Fetivec Jože, Grdun Anton, Kastelic Karolina, Oberstar Ignac, Paznar Filip, Pečarič Martin, Petrič Fr. Po 2 dol.: Petrič Justina in Platnar Neža. Plut Jože 5, Vidmar Tone 4, Marvar Jože 3, Platnar Lojze 3. Štepec Frank 3, Založnik Jernej 3, Zunič Marija 3, po 2: Avsenek Alojzij, Boka S., Doma Martin, Gračner Lojze, Horvat Jože, Koželj Valentin, Krampelj J., Krauthaker Ivan, Lesar Jože, Perne Ivan, Petrič Stane, Rebolj Jelka, Sterle Martin, Strah Tine, Strlič Frank, Škrajner Silva, Tekavčič Rudolf, Tompa Janez.

ZA KRSTE POGANSKIH OTROK

Po Marijini družbi v Rojanu: 8 krstov na imena Edvard, aMrjeta, Patricij, Alojzij, Marija, Anton, Avguštin, Bruno; skupaj 4000 Lir. — *Avstrija*, po Dušnopastirskem uradu: 50 krstov po 100 šilingov. — Po Marijini družbi na iVa Risorta v *Trstu*, 7 krstov na imena: Marija, Ivanka, Cecilija, Ivan, Anton, Angel in Jožef; skupaj 3000 Lir.

VSEM ZA VSE TISOČKRAT BOG POVRNI!

IZ MISIJONSKEGA DELA ROJAKOV V ANGLIJI

Gospa Rehbergerjeva nam takole poroča v pismu 17. januarja:

„Je že čas, da Vam sporočim, kakšen uspeh smo imeli tu v Bedfordu z misijonskim srečolovom dne 16. decembra. Lahko rečem, da odličen. Več kot 100 liber smo dobili za stroške. Če odštejemo izdatke, je ostalo od srečolova čistega 70 funtov.

Na dan svetih Treh kraljev smo tu v Bedfordu imeli najprej slovesno mašo, ki jo je daroval naš župnik msgr. Kunstelj, nato smo se pa zbrali v cerkveni dvorani na kratek misijonski sestanek, na katerem je gospod župnik izročil misijonarju Stanku Rozmanu misijonski križ. Potem smo se domenili, da bomo vsoto 70 funtov izročili kar gospodu magistru Rozmanu, da jo ponese v Zambijo.

Pred nekaj dnevi sem prejela tudi 20 izvodov knjige 'Kraljica dveh svetov', Zelo lepa je, vredna svoje cene. Častitam!“

"KATOLIŠKI MISIJIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih dru \mathring zb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Franc Sodja C.M., upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska Slovenska tiskovna dru \mathring zba "Editorial Baraga", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA ZA LETO 1968: V Argentini in sosednih de \mathring zelah: navadna 800 pesov, podporna 1.600, dosmrtna 10.000. V ZD in Kanadi: 3 (6, 50) dolarjev; v Italiji: 1600 (3200, 25.000) Lir; v Avstriji 60 (120, 1000) šilingov; v Franciji 12 (24, 180) NF; v Angliji 1 1/4 (2 in pol, 18) funtov; v Avstraliji 3 (6, 45) dolarjev.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA.: Rev. Charles A. Wolbang CM, St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540. — Mr. Rudi Knez, 679 E. 157th St., Cleveland, Ohio 44110. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741.

Kanada: \mathring upnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. Jo \mathring se Mejač CM, istotam. Za Montreal in okolico: Rev. Stanislav Boljka CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P. Q. Za Port Arthur (Ontario) in za vso ostalo srednjo in zapadno Kanado: Rev. Jo \mathring se Časl CM, 95 MacDonald Ave, Winnipeg 2, Man.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina dru \mathring zba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar CM, Rue de Sévres 95, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt. Rev. Miklav \mathring žič Anton, Spittal a/Drau, Kapellengasse 15, Kärnten.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Camaron Court, KEW, Vic. 3101, Australia

(nadaljevanje z druge strani ovitka.)

Bog povrni tisočkrat tudi vsem tem novim dosmrtnim naročnikom iz Zdru \mathring enih dr \mathring žav, Argentine in Trsta!

Tako je sedaj položaj novih dosmrtnih naročnin v posameznih dr \mathring žavah sledeč:

De \mathring zela	Število naročnikov	Za \mathring elene dosmrtnne naročnine	Plačane dosmrtnne naročnine	De \mathring zela	Število naročnikov	Za \mathring elene dosmrtnne naročnine	Plačane dosmrtnne naročnine
Argentina	437	70	17	Francija	53	9	1
ZDA	398	65	4	Anglija	41	7	—
Italija	313	50	3	J. Amerika			
Avstrija	306	50	—	(ostala)	34	5	2
Kanada	288	47	41	Nemčija	16	1	2
Avstralija	77	13	—	Evropa (ostalo)	15	3	—

Torej predvsem po zaslugi misijonskih gorečnikov v Kanadi je skupno število novih „dosmrtnikov“ zraslo na 70, kar je že bolj razveseljivo. Bog daj, da bi v prihodnji številki spet mogli navesti podoben porast! Od vas zavisi, naši dragi naročniki! Odločite se tudi vi za sodelovanje pri tej izredni akciji, ki istočasno vam prav pride in misijonom pri delu za misijonske poklice pomaga!

Prav lepo prosi

Baragovo misijonišče.

Da se ne pozabi na vesoljno misijonsko delo, bo zelo koristno vzdrževati zveze z misijonarji, ki so iz tega občestva izšli, ali pa s kako misijonsko župnijo oziroma škofijo; tako bo zveza med občestvi postala očitna in koristna za medsebojno spodbudo.

Misijonski odlok

Carree Argentino Suc. 34 (B)	TARIFA REDUCIDA
	CONCESION 5612

Registro de la Prop. Int. N° 860.246
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467.
Buenos Aires